
REGULA SANCTI BENEDICTI

ABBATIS CASSINENSIS.

(Vide tom. LXVI hujus Patrologiæ, col. 215.)

REGULA CONSENSORIA MONACHORUM.*(Vide ibid., col. 993.)*

REGULA INCERTI AUCTORIS.*(Vide ibid., col. 995.)*

SANCTORUM

PAULI ET STEPHANI

ABBATUM

REGULA AD MONACHOS.

(Vide ibid., col. 949.)

SANCTI CÆSARII

ARELATENSIS EPISCOPI

REGULA AD MONACHOS.*(Vide tom. LXVII Patrologiæ, col. 1097.)*

SANCTI FRUCTUOSI

BRACARENSIS EPISCOPI

REGULA MONACHORUM ET REGULA MONASTICA COMMUNIS.

(Vide Patrologiæ tom. LXXXVII, col. 1097 et col. 1110.)

CUJUSDAM PATRIS REGULA AD MONACHOS.*(Vide Patrologiæ tom. LXVI, col. 987.)*

REGULA MAGISTRI AD MONACHOS.*(Vide Patrologiæ tom. LXXXVIII, col. 943.)*

**GRIMALICI PRESBYTERI
REGULA SOLITARIORUM.**

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEMTEM.

Per solitarios hic nominatos non intelligit auctor eremitas vel anachoretas, sed *inclusos* et sponte incarceratos monachos, qui ex diuturna monasterii probatione, ut loquitur sanctus Benedictus, ad singularem non

ereimi, sed angustæ cellæ pugnam descendunt. De quibus inclusis ita scribit Petrus Venerabilis, lib. 1, epist. 2.) : « Obserata quidem est janua, vel forte lapidibus obturata; sed per angustum fenestellæ aditum recipit quidquid per ostii latitudinem admisit. » Adeoque pro talibus sponte incarcerationis monachis scripta est hæc Regula, qui non in campestribus cellis aut in pagis, sed in subterraneis monasterii locis includebantur, perpetuos quasi carceres sponte et lubenti animo eligentes. Quod admirabile vitæ genus non cuilibet amplecti permissum est; quicumque enim talem inclusionem desiderabat, non solum ablatis et conventus licentiam obtinere debuit, sed post diurnam probationem etiam episcopi facultas et potestas requirebatur, ejus auctoritate et sigillo ostium cellulæ occludebatur, ut omnis fallaciæ suspiciones removerentur. Celebris erat hujus inclusionis ceremonia, prout hæc Regula præscribit, atque *inclusus* vestibus ad finem usque vitæ gestandis indutus angusta cellula ex omni parte muris septa obcludebatur, ut nec egredi, nec sæculares ingredi valeret: fenestra quoque talis intus et foris obsignabatur, ut ipse nec videre aliquem, nec ab aliis videri potuerit. De talibus sponte incarcerationis monachis scripsit doctum syntagma Matthæus Raderus S. J. sacerdos, et in sua Bavaria sancta exhibet quamdam brevem sed mancam Regulam pro illis sæculo duodecimo scriptam, quam proin huic operi inserere haud operæ pretium esse luximus: nam hæc præsens Regula pro omni genere reclusorum fusissima est, in 69 capitula partita, plerumque ex Regula sancti Benedicti desumpta, quæ sola tempore auctoris apud cœnobitas floruit, ex quibus hi *inclusi* desumebantur. Quod autem auctorem Regulæ attinet, vix aliquid certum determinari potest; cum duo Grimlaici hic nominentur: unus qui scripsit Regulam, alter cui et hæc dedicata est, et quidem uterque sacerdos. Refert quidem Mabillonius in Annalibus Benedictinis, ad annum 900, tempore Formosi papæ floruisse quemdam presbyterum, nomine Grimlaicum, papæ familiarem et episcopatu dignissimum, qui an hanc Regulam scripserit, an vero illa eidem nuncupata fuerit, non determinavit vir doctissimus. Utinque sit, auctor monachum se, et vitam solitariam egisse, satis indicat; et cum Aquisgranensem Regulam aliquando adducat, sic eum longe post annum 816 floruisse certum est, et forsan in urbe Metensi vel in vicina aliqua abbata solitariam vitam excoluit; cum sanctum Arnulphum episcopum metensem jam dudum defunctum præ reliquis piissimis prælatis summopere laudet. Nolo hic asserere quod piissimus auctor eo consilio hanc Regulam considerit, ut aliquis monachorum ordo secundum illam viventium exoriretur; nunquam enim aliquam horum *inclusorum* congregationem alicubi floruisse legimus, quamvis reperimus plures *sponte incarcerationis*, sed in diversis cœnobiis viventes. Sic Marianus Scotus in suo Chronico refert duos tales *inclusos*, nimirum S. Annunhadum Fulde inclusum, et admirandum illum S. Paternum, qui ob amorem talis vitæ solitariæ permisit se vivum comburi, dum tota civitas Paderburna igne consumpta est. Et quamvis beatus ille chronographus, tum Fulde tum Moguntia, hanc spontaneam incarcerationem per plures annos amplexus sit, atque in pluribus monasteriis antiquis cellæ talium *inclusorum* adhuc supersint; tamen a pluribus sæculis nullus hoc vitæ genus ambivit. Verum de reclusis feminis sanctimonialibus plura mox dicemus, cum Regulas sacris virginibus præscriptas observabimus.

IN NOMINE DEI SUMMI,

INCIPIT PROLOGUS REGULÆ SOLITARIORUM.

Dilectissimo Patri in Christo atque æquivoco meo A qui a semetipso loquitur, gloriam propriam querit
Grimlaico venerabili sacerdoti perennem in Salvatore salutem.

Sæpenuero dum in auribus vestris omne quod mihi de meipso displiceret, exposui, suggestistis mihi ut Regulam solitariorum, videlicet cœnobarum, describerem, mibique ipsi jugum servitutis imponerem. Ego autem hoc diu multumque renisus sum agere, ne forte vires meas excederem, imo ne jactantiæ lapsum incurrerem; verens pariter ne ab aliquibus quasi nova condens presumptuosus putarer, ac ne mihi illud antiquum objiceretur proverbium: Quid necesse est in mari mittere pisces aut in flumine aquas? Sed cum post multos dies reminisci cœperim quod nunquam moris fuerit sanctis Patribus invicem provocare, invicem invidere, sed unumquemque in ordinanda domo Dei pro viribus suis obtulisse, malui imperio jussionis vestræ obtemperare quam voluntatem meam facere. Unde et ego mox injuncti me operis labori supposui, atque hinc inde orthodoxorum Patrum sententias exempla diversa decerpsi, et ex his hanc Regulam componere satégi. Eorum nem quippe nomina, quorum sententias ad hoc opus assumpsi, ob prolixitatem capitulorum vitandam, partim intus in serie, partim deforis in ipsis marginibus impressi. Et ne aliquis compilatorem vocitaret, hoc potissimum fieri curavi. Scio namque, Domino pronuntiante, quia

tamen inter sanctorum flores eloquiorum solito nomine meo inspringere curavi. Qua de causa humiliter obsecro ut si cui hæc scribilis videtur, præfata sanctorum vocabula, sicuti nunc sunt adnotata, adnotare non omittat. Nostracismos denique et barbarismos, necnon et ipsos præpositionum casus in hoc opusculo servare contempsi: quia indignum vehementer fore censui, ut verba Christi vel sanctorum Patrum sub regula perstringerem Donati.

Hanc nimirum regulam de sanctorum floribus, quasi de magis fluminibus pelagique gurgitibus excerptam, in modicos rivulos, hoc est, in sexaginta novem capitula dividere curavi. Et primo omnium de abrenuntiatione sæculi, et de activa vita et contemplativa pauca collegi capitula. Deinde quomodo solitaria conversatio constare debeat, et de vita ac moribus solitariorum aliqua adnexui capitula. Inter hæc quidem de præceptis Redemptoris nostri tria tantum capitula inserui, quatenus solitarii in lege Domini die ac nocte meditates, et ipsa Christi mandata sedulo ante oculos mentis simul et corporis revolventes, semper devotiores atque ferventiores existant. Postea quoque ad activam vitam veniens, quid vel quantum de cibis et potibus, quidve de vestimentis aut lecturalibus habere vel uti de-

beant, determinavi. Addidi etiam modum et tempus A
jejuniorum atque abstinentiæ. Subjuncti quoque locis
congruis pauca de virtutibus et vitiis, et ut cautos
facerem solitarios, quibus modis miracula operari
soleant intimare curavi. Ad ultimum autem de
perseverantia boni operis unum tantum capitulum
posui.

In his ergo omnibus ubicunque aliquibus clausulis
enucleandis necessitas exstitit, morem fluminis imi-
tari studui. Fluvius quippe dum per alveam defluit,
si valles concavas ex latere contingit, in eas pro-
tinus sui impetus cursum divertit; cumque illas suf-
ficienter impleverit, repente se in alveum refundit.
Ita nimirum ubicunque inter sacra sanctorum elo-
quia aliquam obscuritatem congruè ædificationis
reperi, quasi ad vicinam vallem explanationis un-
dam retorsi; et dum ipsam obscuritatis vallem suf-
ficienter expositam perspexi, rursus ad sermonis
propositi alveum recurri. Sed non hoc meo sensu
vel studio, sed sanctorum Patrum oraculis annuen-
tibus peregi.

Hoc sane, Pater venerande, tam vos qui ad istud
opusculum peragendum me excitastis, quam omnes
qui hæc forte lecturi sunt, contestor et obsecro, ut
quidquid in rebus istis quæ utcunque digestæ sunt,
reprehensionis invenerint, vitio mæ rusticitatis as-
cribant mihi que dignanter indulgeant: ea autem
quæ secundum fidem catholicam dicta probaverint,
Deo deputent, qui dat omnibus affluenter, et non
improperat. Ego quippe dum studui præceptum ju-
beatis implere, etiam majora viribus meis præ-
sumpsi, suscipere; sed tamen ipsa obedientia valde
mihi erat necessaria? Ilac quidem nactus occasione
Regulam, quam non habebam, modo habeo. Cæte-
rum de accuratione dictionis elucubrata non satago;
quia quod a magistris negligenter non didici, id
exhibere loquendo nequivi.

Id ipsum autem quod scripsi, non ingenio meo
fretus, sed orationibus vestris auxiliantibus peregi.
Sofent namque medici ex multorum speciebus pig-
mentorum in salutem poscentis quoddam genus
medicamenti componere, nec seipsos præsumunt
fateri creatores herbarum vel aliarum specierum,
sed ministros se esse in colligendo et conficiendo
asserunt. Ita et ego, non auctor hujus operis, sed

minister in colligendo exstiti. Ex quarum tamen
compositione specierum salus efficitur ægotantium.
Sic etiam, sic forsitan mæ devotionis labor vestræ
charitati, Domino opitulante, aliquid proficere va-
lebit. Non enim, ut reor, tam sollicitè mihi hanc
Regulam scribere injungeretis, nisi eam diligeretis,
et nisi ad propositum vitæ solitariæ quandoque ve-
nire voluissetis. Sicut enim me piæ devotionis affectu
exhortati estis ut eam scriberem, ita nunc vos hu-
militer depono ut eandem sæpius diligenter legere
studeatis; quatenus animus vester, quodammodo
exterioribus molestiis fatigatus, ad seipsum redeat,
et quo maxime festinare debeat, intelligat. Quid
ergo in hac vita laboriosius quam terrenis desideriis
æstuarè? Aut quid securius quam de hujus sæculi
vanitate nil appetere? Qui enim hunc mundum dili-
gunt, turbulentis ejus curis et sollicitudinibus con-
turbantur. Qui autem ab eo recedunt, et solitari-
am vitam expetunt, futuræ pacis requiem, quam
illie expectant, hic jam quodammodo habere in-
choant.

Quapropter quæso tam vos quam omnes Deum
diligentes, ut nemo hanc Regulam spernat, neque
ab hac instructione pavore perterritus refugiat, quia
via salutis non aliter nisi angusto initio est inci-
pienda. Unde Dominus ait: *Contendite intrare per
angustam portam (Matth. vii, 13)*. Et iterum: *Arcta
et angusta via est, quæ ducit ad vitam; lata et spa-
tiosa, quæ ducit ad mortem (Ibid.)*. Nihil ergo in hac
constitutione asperum, vel onerosum, nihil grave
spero me scripsisse; sed si quid paululum restri-
ctius, dictante æquitatis ratione in ea institui, hoc
propter emendationem vitiorum et conservationem
virtutum feci. Quisquis igitur hanc Regulam bono
animo et plena devotione voluerit observare, in
præsenti adhuc sæculo positus, ad virtutum cul-
mina, Deo favente, poterit scandere; et post hujus
vitæ terminum, cum sanctis et electis Dei in cælesti
regno gaudere, et cum ipso Domino et angelis ejus
in perpetuum feliciter poterit vivere; et non solum
vivere, sed etiam conregnare. Cunctipotens Deus
animum vestrum ad hanc institutionis observantiam
festinanter adducat, et per eandem observantiam ad
regna cælestia perducat. Amen.

Explicit prologus.

INCIPIT TEXTUS REGULÆ.

CAPUT PRIMUM.

De generibus solitariorum.

Primum igitur indagare oportet cur monachus,
vel cur solitarius vocatur, et sic demum, auxiliante
divina clementia, ad cætera exponenda rite trans-
eamus. Monachus enim Græca etymologia vocatur, D
eo quod sit singularis. Monas enim Græce, Latine
singularitas dicitur. Ergo solitarius interpretatur
vocabulum monachi. Idcirco enim sive dicatur mo-
nachus sive solitarius, unum atque idem est. Sed

jam videamus quot sunt genera solitariorum. Duo
sunt namque genera solitariorum; unum anachore-
tarum, id est, eremitarum; alterum vero cœnobita-
rum, hoc est, monasteriale. Hæc autem amborum
genera non conversionis fervore novitio debent in-
stitui, sed diuturna monasterii exercitatione prius
debent probari, quatenus probati ad perfectionis
culmen, Domino miserante, conscendere valeant.
Præterea quoque sæpe dubitatum est a multis, a
quo potissimum monachorum eremus cœpta sit ha-